

Recension: ”Rör mig” av Konstkollektivet Snö

Kultur

En efter en träder grått klädda människor fram ut folkmassan och börjar tala. Mikaela Blomqvist har sett ”Rör mig” av Konstkollektivet Snö som spelas veckan ut vid Stenpiren.

2 sep, 2021

Excentriker är en lika viktig del av stadsbilden som hus eller träd eller caféer. Lyckligtvis har Göteborg gott om dem. Tanken slår mig när jag tar del av Konstkollektivet Snös korta utomhusföreställning ”Rör mig” som spelas gratis vid Stenpiren veckan ut. Där lösgör sig i tur och ordning ett antal människor i grått färgade utstyrselar ur folkmassan, som en hemlös kvinna (Kristin Falksten) med mjuk öststatsbrytning och bitsk humor, eller en medicinerad man (David Sperling) som släpar runt på en hopfällbar säng och berättar att han vill bli ett helgon.

Foto Johan Karlsson

Den senare bär visir och utgångspunkt för de fragmentariska berättelser som utgör ”Rör mig” är pandemin. Det är en välklädd kvinna (Lisbeth Johansson) med söt rosettbeprydd hund som dukar upp för en utomhusfika, en läkare (Sergej Merkusjev) som beklagar de många döda och en man (Carl Harlén) som ringer sin fru på äldreboendet. Tillsammans med dem förflyttar vi oss runt på den soliga kajen. Efterhand förändras också synsättet på de vanliga människorna runtomkring, de som står och fiskar, äter sushi eller har sträckt ut sig på en bänk. Kanske finns hos dem också något värt att uppmärksamma?

De göteborgska scenerierna gör sitt till, där det moderna resecentret kontrasteras mot kranarna på andra sidan älven.

Att varje människa bär på ett eget lidande är en lika viktigt som banal insikt. Hos vissa är det dock mer uppenbart än hos andra: Ett matbud (Edvin Hansson) vrider sig i plågor bara för att sedan få en näve mynt kastad på sig som dricks. I spektakulär klänning och höga klacka raglar en kvinna (Caroline Andreasson, som också är regissör) oförklarligt in i kvällssolen, dansar helt kort med läkaren och försvinner sedan i väg igen. Det är skönt att se, liksom att höra det aspirerande helgonets sång.

De göteborgska scenerierna gör sitt till, där det moderna resecentret kontrasteras mot kranarna på andra sidan älven. Heidi Saikkonen ansvarar för den utmärkta kostymen och det rumsliga konceptet. Båda vrider

betraktarens blick helt rätt. Man tycker sig upptäcka något helt på egen hand, som en lila skiftning i en sko eller ett särskilt glimmer i vattnet. Corona är av förklarliga skäl förknippat med sorg, i bästa fall tristess. Det är vågat av Konstkollektivet Snö att ta sig an temat med en sådan livfullhet. Och ändå lyckas det så väl.

Mikaela Blomqvist

kultur@gp.se

2021-09-02